

บทที่ 1

องค์ชายกับขอกาน

องค์ชายหลงซึ่งยังคงฝ่าหิมะที่ตกหนักขึ้นเหนือต่อ โดยมีผู้มุ่งหมาย บุปผาลู่อื่นจยาและม้าขาวเดินตามอย่างเงียบๆ จากรุ่งสว่างถึงพลบค่ำ จากพลบค่ำถึงรุ่งสว่าง พวกมันเดินอยู่อย่างนี้มีทราบดีว่าที่วันแล้ว ทว่าทุ่งร้างตอนเหนือสุดซึ่งถูกฟ้าดำทะมึนกลืนกินไปทั้งแถบก็ยังคงอยู่ห่างไกล ไม่ว่าจะบากบั่นเดินอยู่นานเท่าใดก็ไม่รู้สึกวาระยะได้ร่นใกล้เข้ามาเลยแม้แต่น้อย

ระหว่างทางหากกระหาย หลงซึ่งก็จะกอบหิมะใส่ปาก หากหิว ก็จะกลืนน้ำลายเหนียวหนึบลงท้อง ด้วยเหตุนี้ ยิ่งเดินมันจึงยิ่งอ่อนแรง ทุกครั้งที่ล้มคล้ายจะถูกขึ้นมาไม่ได้อีก ลู่อื่นจยาเฝ้ารอคอยช่วงเวลานั้นอยู่เงียบๆ ทว่าแม้มันจะล้มลงหลายต่อหลายครั้ง แต่ทุกครั้งที่จะตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาขึ้นได้ใหม่ มีทราบดีว่าในร่างอันผอมโกรกทรุดโทรมของมันใจจริงมีพลังชีวิตที่แข็งแกร่งและทรหดอดทนถึงเพียงนี้

ลู่อื่นจยาเดินตามร่างที่ล้มลุกคลุกคลานอยู่ข้างหน้า โดยพยายามรักษาระยะห่างหลายสิบจั้งไว้เพื่อไม่ให้มันหันมาตวาดไล่อีก ยามกระหาย

นางก็กอบหิมะขึ้นใส่ปากเคี้ยว ยามหิวก็หยิบเสปียงกรังบนหลังม้า มากิน และก็ต้องข่มใจเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่วิ่งเข้าไปส่งเสปียงเหล่านี้ให้มัน

จากหิมะเริ่มตกหนักลมพายุเริ่มพัด จนหิมะหยุดลงลมพายุสงบนิ่ง สองคนหนึ่งอาซากก็ยังคงเดินอยู่บนทุ่งร้างที่มีแต่สีดำตัดขาว ด้านหลังของพวกเขา มันยังสามารถเห็นความยิ่งใหญ่อลังการของเทือกเขาเทียนซีได้รำไร คล้ายทำอะไรก็ไม่อาจออกพ้นจากดินแดนแห่งความสิ้นหวังนี้ได้

วันนี้ จู่ๆ หลงซึ่งก็หยุดเท้า มองเงาดำทะมึนที่ยังอยู่ห่างออกไป โกลลิบจนคล้ายจะไม่มันไปไม่ถึงได้อยู่พักหนึ่ง และแล้วมือผอมแห้งก็สั้นเล็กลงก่อนคล้ายนิ้วออก กิ่งไม้ท่อนหนาที่เก็บมาใหม่เมื่อหลายวันก่อนร่วงตกละเอียด มันรู้สึกเจ็บแปลบ แต่ก็ไม่เห็นเลือดออกแต่อย่างใด

หลงซึ่งเงยหน้ามองม่านราตรีตรงทิศเหนือ จากนั้นกล่าวเสียงแหบแห้งว่า

"ข้าหิวแล้ว"

ลู่อื่นจยน้ำตาคลอ बै้า แทบจะร้องไห้โฮออกมา นางพยายามข่มใจให้สงบ รีบหยิบเสปียงออกมาด้วยมืออันสิ้นเทา แล้วใช้น้ำอุ่นที่แอบเตรียมไว้ทุกวันทำให้อ่อนนุ่ม ก่อนประคองส่งให้มันถึงตรงหน้า

หลงซึ่งคว้าเสปียงจากมือที่เริ่มสูญเสียความอ่อนนุ่มของนางไปกินอย่างมูมมามจนหมด แล้วลูบท้องอย่างพึงพอใจ ก่อนออกเดินทางต่อ

เพียงแต่คราวนี้มันไม่ได้มุ่งหน้าไปทางเหนือ มันมั่นใจว่าเฮ่าเทียนได้ทอดทิ้งมันไปแล้ว จึงไม่พยายามที่จะมุ่งหน้าหาอ้อมกอดของความมืดอีกต่อไป แต่หันหลังเดินทางลงใต้กลับไปยังดินแดนจงหยวน

ลู่อื่นจยามองตามอย่างตกตะลึง ความยินดีที่เพิ่งผุดขึ้นในใจ เปลี่ยนเป็นความหนาวเหน็บ เพราะนางรู้ว่านี่มิใช่เป็นเพราะหลงซึ่ง

ตัดสินใจเก็บเอาชีวิตกลับมาใหม่ แต่เป็นเพราะมันหมดหวังอย่างแท้จริง หมดหวังแม้กระทั่งกับความมืด จากนั้นไป ถึงแม้มันจะยังมีชีวิตอยู่ก็จะไม่ใช่องค์ชายหลงซึ่งคนเดิมอีกต่อไปแล้ว

นางจุงม้าขาวเร่งฝีเท้าขึ้นเนินเคียงข้าง แอบชำเลืองมองสีหน้ามัน ก่อนก้มหน้ากล่าวเบาๆ

"อันที่จริงกลับวังที่เจิงจิงก็ไม่เลว ตอนอยู่บนเขาเถาซานท่านพูดอยู่เสมอว่าคิดถึงอุทยานในวังหลวงเป็นอย่างยิ่ง ข้าไปเป็นเพื่อนท่าน ดีหรือไม่"

หลงซึ่งปรายตามองนางอย่างซัดซา มิใช่ซัดซาเพราะตระหนงถือดี แต่เป็นเพราะหมดอาลัยตายอยากในชีวิตมากกว่า มันยิ้มเยาะกล่าวว่า

"ไหนเจ้าถึงโง่งมเช่นนี้ ข้าจะกลับวังทำไม ไปให้บรรดาขุนนางของฉงหิงส่งคนมาลอบสังหารรี หรือให้เสด็จพ่อประทานความตาย เพื่อเห็นแก่สถานการณ์โดยรวมอย่างนั้นสิ"

ลู่อื่นจยาตะลึงลาน ค่อยตื่นขึ้นมาในโลกแห่งความเป็นจริง ถูกต้อง หากหลงซึ่งกลับวังหลวงอาจจะไม่ได้เห็นแสงอรุณทัยของวันรุ่งขึ้นอีก เพราะตอนนี้มันมิใช่บุตรของเฮ่าเทียนที่มีอาศรมเทพแห่งซีหลิงคอยหนุนหลังอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นแค่องค์ชายธรรมดาๆ องค์หนึ่งที่หมายจะชิงบัลลังก์จากองค์รัชทายาท ไหนเลยจะโชคดีรอดพ้นจากความตายได้

"เจ้านิกายขึ้นชมท่านมาตลอด จะว่าไปแล้วยังมีจ้าวบัลลังก์พิพากษา..."

นางระมัดระวังถ้อยคำเป็นอย่างยิ่ง

"หึ ช่างเป็นสตรีที่โง่เขลาเบาปัญญาโดยแท้ หรือเจ้าคิดว่าเขาเถาซานคือที่สิงสถิตของความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์และความสว่างไสวตรงไปตรงมา"

หลงซึ่งกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

"ไม่ว่าจะเป็นความชื่นชมหรือการให้ความสำคัญ ล้วนต้องขึ้นอยู่กับความสามารถที่แท้จริงเท่านั้น เยี่ยงหอวีไม่ได้พุดปิด และนางก็ไม่จำเป็นต้องพุดปิด ตอนนี้อยู่เป็นเพียงแค่นักคิด ยังจะมีประโยชน์อันใดต่ออาณาจักรอีก หรือเจ้าคิดว่าข้าเกิดมาหน้าตาหล่อเหลายังสามารถดึงดูดศรัทธาคนมากมายให้แก่อาณาจักรได้ เหยาะๆ นอกจากเข้าเทียบแล้ว พรตเด๋มาบนเขาเถาซานเหล่านั้้นล้วนไม่มีความยำเกรงและน้ำใจให้ใครทั้งสิ้น เจ้าคิดว่าพวกมันทุกคนจะมีความเมตตาปราณีคุณอย่างที่เจ้ามีอย่างนั้นรี"

คำพุดเหล่านี้โหดเหี้ยมทำร้ายจิตใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็จริงจนมิอาจโต้แย้งได้ ลู่เจินจยากำหมัดกล่าวเสียงอ่อยว่า

"หากไปไม่ได้จริงๆ ก็ไปแคว้นเยวี่ยหลุนกันเถอะ ท่านก็รู้ว่าข้าจัดอุทยานแห่งหนึ่งไว้บนเขาจิงซาน รอให้ท่านไปชมมานานแล้ว"

พอดำว่าเยวี่ยหลุนออกจากปาก นางก็รู้ว่าตัวเองพลาดไปแล้ว

จริงดังคาด สีหน้าของหลงชิงเย็นยะเยียบ สายตาที่มองนางถึงกับสาดประกายเบื้อหน้ายั้งชั่ง มั่นกล่าวอย่างนี้ถึงก็จั่วว่า

"ที่ข้าไม่เดินทางขึ้นเหนือต่อกี้เพราะมีสตรีที่น่ารำคาญอย่างเจ้าคอยตามติด ทำให้หึงจวินมองไม่เห็นความจริงใจของข้า ข้าไม่อยากตายดังนั้นจึงจำต้องเดินทางลงใต้ เหตุผลมีง่าย ๆ แค่นี้ ข้าไม่ได้ทำเพื่อเจ้าดังนั้นหากเจ้าอยากให้ข้ากินอาหารก็หุบปากของเจ้าซะ"

ลู่เจินจยากำมือแน่นริมฝีปากแน่น มองเงาที่เกิดจากแสงสายัณห์สาดส่อง พบว่าเงาของตัวเองกับเงาของบุรุษตรงหน้าไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีทางซ้อนทับเป็นหนึ่งเดียว

จากนั้นบรรยากาสตลอดการเดินทางลงใต้ก็ตกอยู่ในความเงียบอย่างสิ้นเชิง

พายุหิมะหายไปแล้ว ตามรอยทางเริ่มมีร่องรอยของสัตว์ป่าให้เห็น ยิ่งเดินนานเท่าไรก็ยิ่งใกล้ความเจริญและความเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น ทว่าเงาที่ทอดอยู่บนพื้นของคนทั้งสองกลับยังรักษาระยะห่างอันน่าขมขื่นไว้เช่นเดิม

ดินแดนทางเหนือของแคว้นเยียนมีอาณาเขตติดต่อกับราชสำนักเผ่าจิวจิ้ง ช่างๆ ยังติดกับแคว้นมหาอำนาจที่นำเกรงขามอย่างแคว้นต้าถัง ในแง่แสนยานุภาพของแคว้นพูดไม่ได้ว่าเกริกก้องเกรียงไกร ในแง่ความเป็นอยู่ของประชาชนยิ่งพูดไม่ได้ว่าอยู่ดีกินดี โดยเฉพาะตอนนี้ เป็นช่วงปลายปี อากาศกำลังหนาวจัด ภายในเมืองเฉิงจิงซึ่งเป็นเมืองหลวงจึงสามารถมองเห็นคนเร่ร่อนและขอทานที่ขาดแคลนเสื้อผ้าและอาหารอยู่ทุกหนแห่ง

ขอทานผอมโซหมดเรี่ยวแรงหนึ่งคนสามารถเรียกร้องสายตาสงสารเห็นอกเห็นใจจากชาวเมืองได้ แต่หากเป็นขอทานผอมแห้งเหี่ยวโหยจนแทบลงคลานจำนวนนับร้อยคน แทนที่จะเรียกความเห็นใจ กลับได้มาแต่สายตารังเกียจเดียดฉันท์ กระทั่งว่าหวาดกลัวไปเสียฉิบ บรรดาเจ้าแก่งเหล่าสุรตามตรอกซอกซอยในเมืองเฉิงจิง แม้จะพบเห็นขอทานเหล่านี้ แต่ก็มิได้มีความสงสารกระตือรือร้นที่จะตั้งโต๊ะทำทานเหมือนเช่นบรรดาเจ้าแก่งในเมืองฉางอัน ขอทานเหล่านี้จะมีอาหารตักใส่ท้องหรือไม่จึงได้แต่ต้องดูความสามารถของตัวเองแล้ว

ขอทานหน้าตาสกปรกมอมแมมผอมแห้งเหมือนโครงกระดูกเดินได้คนหนึ่งถือขามกระเบื้องแตกบินเดินไปตามตรอกเล็กตรอกน้อยของเมืองเฉิงจิงที่มันคุ้นเคยอย่างไร้จุดหมาย ไม่มีผู้ใดสนใจมองมัน และมันก็ไม่ได้สนใจของผู้ใด สมมติของมันยามนี้ล้วนถูกกลืนหอม

ที่ไชยออกมาจากเหล่าสุราและแผงอาหารข้างทางตั้งดูดีไปหมด แต่น่าเสียดาย มันไม่มีเคล็ดลับในการขอลานเหมือนพวกขอลานมากประสบการณ์เหล่านั้น อีกทั้งเสื้อผ้าที่ส่งกลิ่นเหม็นเปรี้ยวแม้อากาศจะหนาวเย็น กับเส้นผมเหนียวเหนอะพันกันยุ่งเหยิงเสียยิ่งกว่าเชือกตรงหน้าประตูเมือง ทำให้มันหมดปัญญาจะย่างกรายเข้าไปในสถานที่เหล่านั้น

เหล่าสุราสามแห่งแล้วที่ซัปไล่มันออกมา โดยเฉพาะที่สุดท้ายเสี้ยวเออร์ถึงกับใช้ไม้กระบองตีต้นขามันแรงๆ จนล้ม จากนั้นเตะมันกิ้งหลุนๆ ออกมาที่กลางถนน

มันเก็บขามที่หล่นกระแทกพื้นจนมีรอยบิ่นมากกว่าเดิมขึ้นมาแล้วทำสะเอวตะโกนด่าเป็นการใหญ่ คำด่าแต่ละคำสกปรกหยาบคายเหม็นใจเสียยิ่งกว่าคราบโคลบนเนื้อตัว กระทั่งเสี้ยวเออร์ถือกระบองวิ่งตรงรี่เข้ามา มันจึงลนลานวิ่งหนีราวกับมูสิกชี้ขลาดตัวหนึ่ง ไหนเลยจะมีท่าทางขององค์ชายผู้สูงศักดิ์และหัวหน้าหน่วยพิพากษาที่ทรงอำนาจนำยำเกรงอีก

อีกฟากหนึ่งของถนน ลู่อเงินจยาจุม้าขาวยืนมองอย่างเงื่องซิมมือขวากำเชือกบังเหียนแน่น สองตาคลอลองด้วยหยาดน้ำใส ทว่านางไม่ยอมให้ไหลอาบหน้า เพราะนางยังคงมีความหวัง

ระหว่างทางกลับจากทุ่งร้าง นางอาบน้ำและผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว แต่เนื่องจากสุขภาพกายใจที่ทรุดโทรม กอปรกับปกติก็เป็นสาวงามรูปร่างบอบบาง จึงทำให้ดูซีดเซียวมากเป็นพิเศษ ชวนให้ผู้พบเห็นบังเกิดความสงสารคิดอยากทะนุถนอม หากมิใช่เพราะม้าขาวข้างกายที่มองแค่ปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นยอดอาชาราคาแพง มิทราบว่าจะมีทหารเฝ้าประตูเมืองกับชาวยุทธ์จำนวนมากน้อยที่บังเกิดความคิดไม่ดี

ต่อนาง

ช่วงหลายวันมานี้นางมองหลงซึ่งปกปิดชื่อแค้นกลับเข้าเมืองหลวง ใช้ชีวิตเฉกเช่นคนชั้นต่ำสุด ร้อนเรออยู่ตามถนน ถูกเสี่ยวเอ้อร์ในเหล่าสุรา หัวชอยทำยชอยต้อนรับด้วยไม้กระบอง ต้องตื่นตระเทกตงกาย เอาชีวิตให้รอด มีอยู่หลายครั้งที่นางอยากเข้าไปช่วย แต่ก็ต้องระงับใจไว้ เพราะระหว่างการเดินทางกลับจากทุ่งร้าง พอหลงซึ่งเริ่มเห็นวีแววของผู้คนก็ไม่ขอเสียบียงจากนางอีก ทุกครั้งที่นางเอ่ยปาก มันจะตะคอกใส่อย่างกราดเกรี้ยวเหมือนคนเสียสติ ถึงขั้นหยิบฉวยสิ่งของที่โยกใกล้มือ ขว้างปาใส่ นาง ไม่ว่าจะป็นก้อนหินหรือดินโคลน ยกเว้นขามบินๆ ที่ใช้ขทานไปนั้น

ลู่อื่นจยาเศร้าใจยิ่ง นางเศร้าใจกับสภาพตกต่ำของหลงซึ่ง เศร้าใจที่หลงซึ่งขับไล่ นาง ยิ่งไปกว่านั้นคือเศร้าใจที่พบว่าหลงซึ่งสามารถทำได้แค่ ปาก้อนหินดินโคลนใส่ นาง ไม่ต่างอะไรจากอันธพาลหรือขทานจริงๆ ซึ่งตัวมันเองย่อมต้องรู้ดีในจุดนี้ นางคิดในใจ คนที่เคยทะนงถือดี อย่างมันจะเจ็บปวดรวดร้าวและทรมานใจสักเพียงไรหนอ

พลบค่ำแล้ว ในที่สุดหลงซึ่งก็กึ่งขอกึ่งแย่งชิงหมั้นโถวแข่งๆ ครั้งลูกมาจากตะกร้าของสตรีวัยกลางคนคนหนึ่งได้ มันยัดหมั้นโถว ครั้งลูกนั้นใส่อกเสื้ออย่างภาคภูมิใจ จากนั้นใจก็กระหวัดนึกถึงแกงจืด ก้านผักกาดขาวครึ่งกระปุกที่ซ่อนไว้ในที่ซุกหัวนอน จึงเอื้อนเพลง สับดีส์ปดนที่เคยได้ยินจากสหายในเทียนอวี่ยวนเมื่อนานมาแล้วก่อน เดินออกจากตัวเมืองไปอย่างเบิกบานใจ

นอกเมืองมีอารามเต๋าแห่งหนึ่ง มันเดินผ่านไปโดยไม่เหลือบแล หากเป็นเมื่อก่อน คนทั้งเบื่องบนเบื่องล่างในอารามพอรู้ว่ามันอยู่ข้างนอก จะต้องไล่คนทั้งหมดออกจากอาราม จากนั้นสาต่น้ำพุพรมคอยต้อนรับมัน

ราวกับเป็นบรรพบุรุษของตัวเอง ทว่าเมื่อหลายวันก่อน พอพรตน้อย
ในอารามได้ยืมมันเอ่ยปากขอเข้าไปค้างแรม แวดตาก็สาตประกาย
รังเกียจเดียดฉันท์ออกมาทันที

ตั้งนั้นมันจึงจำต้องไปอาศัยอยู่ในวัดร้างแห่งหนึ่ง

สภาพของหลงซึ่งในตอนนี้อยู่สกปรกโสโครก เส้นผมพันกันจนสาบ
ไม่ออก โชคดีว่าอยู่ในฤดูเหมันต์ บาดแผลตรงหน้าอกจึงไม่เนาเหม็น
ไม่มีแมลงวันตอม มิเช่นนั้นบรรดาขอทานในวัดคงไม่ยอมให้มันเข้าไป
อยู่ด้วยเป็นแน่

กลับถึงวัดร้าง หลงซึ่งพบว่าตัวเองยังไม่หิวสักเท่าใด อย่างน้อย
ก็ไม่มากเท่ากับตอนที่ขอเสบียงจากหมู่เงินจยากินในทุ่งร้าง ตั้งนั้น
มันจึงตัดสินใจเก็บหมั้นเถวครั้งลูกไว้กินพุงนี้ พอนึกถึงว่าจะได้ลิ้มรสชาติ
ของหมั้นเถวที่แช่น้ำแกงจนนุ่ม มันก็ลืบท้ออย่างพึงพอใจ หลับไปอย่าง
มีความสุข

หมู่เงินจยากุม่าขาวยืนอยู่นอกวัดร้าง ตามองแสงจากกองไฟที่
ลอดออกมา นางรู้ว่าในนั้นมีขอทานอยู่มากมาย คาดว่าตอนนี้พวกมัน
คงกำลังคุยโอ้โอ้กันว่าวันนี้ได้ของอะไรมาบ้าง หลังยืนดูอยู่เจียบบๆ
สักพักก็หันกายเดินจากมา แต่มิได้ไปไหนไกล เพียงแค่ไปนั่งพักอยู่
ในป่าซึ่งห่างจากวัดร้างไม่ไกล

นางเข้าใจว่าอีกฝ่ายไม่รู้ตัวว่านางยังคงติดตามมา เพราะไม่ว่า
อย่างไรนางก็เป็นถึงยอดผู้ฝึกฆานด้านสู่วิสดารชั้นปลาย ส่วนหลงซึ่ง
ในตอนนี้เป็นเพียงแค่นครรรมาเท่านั้น ทว่านางลืมนึกไปเรื่องหนึ่ง ในฐานะ
คูรักที่อยู่เคียงข้างกันมานานหลายปี ต่อให้นางไม่ใช้พลังจิตไปรับรู้
ก็ยังพอจะใช้ความรู้สึกคลำทางได้ว่าหลงซึ่งอยู่ที่ใด นี่กลายเป็นความ
คุ่นเคຍหรือจะบอกว่ากลายเป็นสัญชาตญาณของนางไปแล้วก็ได้ แต่

มีทราบนานี่ถือเป็นความโชคดีหรือโชคร้าย เพราะหลังซึ่งก็มีสัญชาติญาณ
ประเภทนี้อยู่เช่นกัน

รุ่งเช้า ภูเงินยกยาสะดุ้งตื่นจากฝันร้าย พอลืมตาก็เห็นใบหน้ามัน
ลอยอยู่ใกล้ๆ

ใบหน้าที่ตอนนี่กลายเป็นคนแปลกหน้า มีหน้าซำยังสกปรก
เลอะเทอะไม่น่าเข้าใกล้ อยู่ห่างจากนางแค่นิดเดียว ใกล้จนนางรู้สึก
เจ็บปวดใจและหวาดผวา โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้นมิได้บริสุทธิ์กระจ่างใส
อีกต่อไปแล้ว แต่มีสภาพเหมือนฝุ่นธุลีที่เคลือบด้วยน้ำมัน เต็มไปด้วย
ความเย็นซาไว้จิตใจจนทำให้นางรู้สึกหวั่นใจอยู่บ้าง

"ซำจะไปเดี๋ยวนี้"

นางรีบบอกเสียงสั้น

"เจ้าไม่ต้องไป ซำจะไปเอง"

ครั้นแล้วหลังซึ่งก็คุกเข่าลงตรงหน้านาง อ้อนวอนเสียงเบาด้วย
ความรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว

"ซำขอรับรองเจ้า อย่าได้ตามมาอีกเลย ซำเป็นคนพิการไปแล้วจริงๆ
ไม่มีอนาคตหรือความก้าวหน้า ที่ซำต้องขอทานก็เพื่อให้มีชีวิตรอดต่อไป
มิใช่เป็นการบำเพ็ญผานแต่อย่างใด อย่าได้หวังลมๆ แล้งๆ ว่าเป็น
เช่นนี้เพราะเฮ่าเทียนต้องการประทานโอกาสให้ซำได้พบกับประสบการณ์
แปลกพิสดารเพื่อฝึกฝนเคียวกรำ ซำยอมรับว่าไม่มีความกล้าที่จะไป
พบหน้าคนที่เคยรู้จัก และไม่มี ความกล้าที่จะเดินไปสู่ความตาย ซำ
เป็นเพียงมุสิกซี้ซลาดที่วันๆ เอาแต่มุดหัวหลบหางอยู่ในร่องระบายน้ำ
โสโครก อาจมีบ้างบางเวลาที่ซำจะนึกถึงความหลังเมื่อครั้งยังเป็นพยัคฆ์
แต่ตอนนี้ซำแค่ขอให้ได้กินเนื้อบูดๆ เพื่อรักษาชีวิตเอาไว้ก็พอแล้ว เพราะ
การมีชีวิตอยู่ย่อมดีกว่าอะไรทั้งหมด"

ลู่อื่นจยามองขอทานที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้าพลางนึกถึงบุรุษผู้เพียบพร้อมไปด้วยทุกสิ่ง บุคลิกหน้าตาสง่างามน่าประทับใจคนนั้นแล้วหัวใจก็แหลกสลาย นิ้วเรียวงามสั่นระริกขณะลูบศีรษะมันอย่างอ่อนโยน นางกล่าวอ่อนหวานเสียงระอ้อ

"แต่ท่านไม่เห็นต้องใช้ชีวิตอยู่ในที่สกปรกโสโครกนี้ ท่านสามารถอยู่ดีกินดีกว่านี้ อย่างน้อยท่านสมควรอยู่กับข้าต่อไป"

หลงซึ่งเบี่ยงศีรษะหนี คล้ายไม่ต้องการให้นิ้วของนางสัมผัสกับผมที่สกปรกเป็นมันเยิ้มและพันกันอึนตุงนังของมัน กล่าวขอร้องเสียงแหบพร่า

"แต่ข้าไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ว่าข้ายังมีชีวิต ถ้าอยู่กับเจ้าก็จะต้องถูกคนพบเห็น แต่หากข้าหลบอยู่แต่ในที่โสโครก จะไม่มีผู้ใดรู้ว่าขอทานสกปรกคนนี่ก็คือข้า"

ลู่อื่นจยาลดมือลงลูบใบหน้าคู้้นตาที่เคยหลงใหลและยังอาลัยอาวรณ์ไม่เสื่อมคลาย พยายามกลืนน้ำตาไว้มิให้หยาดหยด

"ทั่วทั้งแผ่นดินตอนนี้มีเพียงเจ้าคนเดียวที่รู้ว่าองค์ชายหลงซึ่งยังมีชีวิตอยู่ ลืมมันซะ มันจะได้ตายไปจากโลกนี้ ในความฝันข้าเคยแทงเจ้าหนึ่งกระบี่ หากตอนนี้ข้ายังมีความสามารถก็จะแทงเจ้าอีกครั้งโดยไม่ลังเล เพราะข้าไม่ต้องการเป็นองค์ชายหลงซึ่งอีกต่อไป ข้าเพียงต้องการใช้ชีวิตเยี่ยงคนธรรมดาเท่านั้น"

พุดจบหลงซึ่งก็เดินออกจากป่าโดยไม่หันหน้ากลับไปมองอีก ตอนนี้องฟ้าสว่างแล้ว แสงอรุณสาดส่องลงมา มันเดินหลังค่อมไหล่ห่อกลับไปวัดร้าง หูดยีนเหม่อมองบริเวณซากกำแพงหักพังที่มีหิมะกองทับถมอยู่เป็นเวลานาน จนถูกเสียงท้อร้องปลุกให้ตื่นจากภวังค์จึงค่อยเดินเข้าไปค้นกุ๊กกักตรงใต้ฐานของผนังอิฐข้างที่นอนตัวเอง

คั่นอยู่นานครึ่งค่อนวันก็ยังไม่พบ หมันโถวครึ่งลูกกับแกงจืด
 ก้านผักกาดขาวของมันมีทราบว่าล่องหนไปอยู่ ณ ที่แห่งใด แม้แต่
 กระจุกใส่น้ำแกงที่มันรักตั้งแก้วตาดวงใจใบนั้นก็หายไปด้วย

หลงซึ่งหันไปทำตาขวางใส่บรรดาขอทานที่นั่งนอนระเกะระกะ
 อยู่แถวนั้น ก่อนตะคอกถามเสียงกราดเกรี้ยว

"มารตามันเถอะ ใครกล้าขโมยหมันโถวกับกระจุกดินเผาของข้า!
 เอาคืนมาเดี๋ยวนี้!"

ขอทานรูปร่างกำยำสองคนเลียปากที่ยังมันแฉล็บ สีหน้าเต็มไปด้วย
 ด้วยความกระหึ่มขี้มยอง สายตาที่มองมามีแต่แววเหยียดหยันดูแคลน
 หลงซึ่งเห็นเช่นนั้นก็โถมเข้าไปหาทันที คิดจะแย่งหมันโถวกับแกงจืด
 ก้านผักกาดขาวของตัวเองกลับมา ทว่ามันได้รับบาดเจ็บสาหัส ร่างกาย
 อ่อนแอกว่าคนทั่วไป ไหนเลยจะต่อกรกับขอทานนิสัยอันธพาลเหล่านี้ได้
 แค่นี้ก็อึดใจก็ถูกเตะต่อยจนต้องล้มลงนอน ดิ้นหนีไปมาด้วยความเจ็บปวด
 ระคนหวาดกลัว

เสียงโวยอย่างรุนแรงดังขึ้นไม่หยุด มันโใจจนเป็นเลือด แต่สายตา
 ของเหล่าขอทานในวัดร้างกลับไม่มีทั้งแววสงสารหรือเห็นใจ มีแต่ความ
 สมน้ำหน้าและสนุกสนานที่ได้ดูเรื่องตื่นเต้นเท่านั้น

หลงซึ่งเซ็ดเลือดที่มุมปาก พยายามคลานกลับไปยังที่นอนของ
 ตัวเอง พอถึงก็นั่งชันขาซุกหน้ากับหัวเข่า บ่นจึมจ่าออกมา

"ตอนข้าอยู่ในวังหลวงกินอยู่อย่างเลอเลิศ ตอนอยู่บนเขาเถาซาน
 ก็มีหน้ามีต้ายิ่ง แล้วมีหรือจะสนใจหมันโถวเย็นซืดครึ่งลูก ให้พวกเจ้าไป
 ก็ไม่เห็นจะเป็นไร พวกเจ้ามันก็แค่อั้ลูกเต่าที่ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี รังแก
 พวกเจ้าไปทั้งชาติก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา!"

นอกวัดร้าง ฐู่เงินจายากมือปิดปากกลั้นเสียงสะอื้น ไบหน้า

ขาวเผือดเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน หยาดน้ำสุกใสตั้งน้ำค้างบน
กลีบบุปผาไหลหยาดลงมาหยดแล้วหยดเล่า ตลอดการเดินทาง
อันยาวนานจากทุ่งร้างมายังเชิงจิงไม่ว่าหลงซึ่งจะเคี้ยวกรำทรมานนาง
ด้วยสีหน้าและคำพูดที่โหดร้ายสักเพียงใด ไม่ว่านางจะเจ็บปวดรวดร้าว
และสิ้นหวังสักเพียงไหน นางก็ไม่เคยปล่อยให้น้ำตาหยาดหยดลงมา
จนกระทั่งวันนี้

แม้จะร้องไห้ปึมว่าจะขาดใจ แต่นางก็ยังไม่กล้าส่งเสียงดังให้มัน
ได้ยิน ครู่หนึ่งให้หลังลู่จิงจายาค่อยจูงม้าขาวเดินจากไปอย่างไร้จุดหมาย
เหมือนคนไร้จิตวิญญาณ โดยมีม้าขาวเดินคอตกลงสู่ตามไปไม่ห่าง

คล้ายหลังนางได้ไม่นาน การต่อสู้ในวัดร้างก็เปิดฉากขึ้นอีกครั้ง
ในความรู้อีกของขอลานเหล่านี้ เจ้าขอลานหน้าใหม่แม้จะสกรอกและ
เห่มนใจกว่าพวกมัน แต่พวกมันกลับรู้สึกลอยล่อตลอดเวลาว่าเจ้าหนุ่มนี่
มีบางอย่างที่แตกต่างไม่กลมกลืน มิรู้ว่าเป็นเพราะเหตุนี้หรือไม่ พวกมัน
จึงรู้สึกไม่ชอบช้หน้า ที่ร้ายก็คือพวกมันยังได้ยินคำบ่นมึงมาเมื่อครู่อีกด้วย
จึงพานมีโทษะ อยากทุบถองมันให้สะใจสักครา

คราวนี้ใบหน้าของหลงซึ่งถึงกับปรากฏรอยแผลบเลือด เลือด
ที่ไหลลงมาได้ชะล้างคราบโคลจนเผยให้เห็นผิวที่เคยขาวเนียนดูจหยก
เนื้อดี ทว่าใบหน้าที่เคยหล่อเหลาไร้ที่ติบัดนี้ก็กลับมีรอยตำหนิแล้ว

หลงซึ่งลูบหน้าตัวเอง มองเลือดที่ไหลติดมืออย่างตกตะลึง แล้ว
หัวเราะขึ้นมามากลุ่มคลั่ง ก่อนยื่นเท้าขวาไปเกี่ยวขาขอลานคนหนึ่ง
สะดุดล้มพลางรีบล้วงขามบินที่ซุกเอาไว้ในอกเสื้อออกมา ฟาดใส่ใบหน้า
ฝ่ายตรงข้ามอย่างสุดแรงจนขามแตกคามือ

เศษกระเบื้องอันแหลมคมจกลึกเข้าไปในใบหน้าขอลานคนนั้น
ส่วนอีกชิ้นที่มใส่เข้าตา โลหิตแดงฉานสาดพรมไปทั่ว ภาพที่เห็น

นำสยดสยของจนปรากฏเสียงร้องแตกตื่นดังระงม

มิเพียงเท่านั้น หลงซึ่งยังใช้เศษกระเบื้องในมือกรีดคอหอยขอทาน
คนนั้นจนขาดกะรุ่งกะริ่ง

"ฆ่าคนตาย!"

"ฆ่าคนตาย!"

เหล่าขอทานร้องตะโกนเสียงดังพลางคว่ำสิ่งของที่พอจะใช้เป็น
อาวุธได้เข้าล้อมหลงซึ่งไว้ทั้งสี่ด้าน แต่กลับไม่มีผู้ใดกล้าเข้าใกล้ ทั้งนี้
เพราะใบหน้าของหลงซึ่งดูเฉยเมยไร้ความรู้สึกจนน่าสะพรึงกลัว

ขอทานคนนั้นขาดกระดูกไปมาสองที่ก็ขาดใจตาย ทว่าหลงซึ่ง
กลับไม่หยุดมือ ยังคงร่ำรำพันใส่ใบหน้าอีกฝ่ายไม่ยั้ง ต่อให้เป็นกำปั้น
ที่ไร้เรี่ยวแรงสักเพียงใด แต่ต๋อยไปหลายสิบที หลายร้อยที ก็สามารรถ
ทำให้ใบหน้าคนเราละน่วมเหมือนปุ๋ยฝ้ายได้ โลหิตสดๆ ไหลออกมา
อาบกลุณย์นตาที่ทะลักออกจากเบ้าจนเปียกชุ่ม

หลังทุบตีจนหน้าใจ ความเย็นชาบนใบหน้าหลงซึ่งก็มลายหายไป
ใบหน้าของมันค่อยๆ บิดเบี้ยว คนคล้ายจะหัวเราะก็ไม่ใช่จะร้องไห้
ก็ไม่เชิง

มันนั่งคร่อมร่างที่ไร้วิญญาณพลางร่ำให้ตะโกนเสียงดัง

"หมั่นไถ่ต้องลมหนาวจนแข็งเหมือนหิน ต้องแช่ในน้ำแกงจนนุ่ม
ถึงจะกินได้ เจ้าไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้เลยรี ใจจริงกินทั้งแข็งๆ แบบนี้
ทำไมเจ้าถึงต้องตามเข้ามา เจ้าทำให้ข้าไม่มีหมั่นไถ่กินรู้หรือไม่ ต่อไป
ใครจะให้หมั่นไถ่ข้ากินอีก"

ภายในวัดมีแต่เสียงตะโกนเหมือนคนบ้าของมัน

เหล่าขอทานชี้ขลาดถูกภาพตรงหน้าทำเอาขวัญกระเจิง พวกมัน
วิ่งไปคนละทิศคนละทาง พวกที่กล้าหน้อยและไม่อยากจะทั้งที่ซุกหัวนอน

อันแสนวิเศษอย่างทีนี้ไปต่างก็หลบเข้าตามซอกมุม มองขอทาน
สติวิปลาสตรงหน้าอย่างระแวดระวัง มีคนตะโกนเสียงลั่นว่า

"แม่น้ำแกงของเจ้าจะถูกพวกเรากินไปแล้ว แต่หมั่นโถวครึ่งลูกนั้น
พวกเราไม่ได้แตะ มันแข็งยิ่งกว่าหินเสียอีก"

หลงซึ่งเงยหน้ามองขอทานที่พูดอย่างงงวย ถามว่า

"แล้วหมั่นโถวของข้าอยู่ที่ใดเล่า"

ขอทานผู้นั้นชี้มายังศพที่มันนั่งคร่อมอยู่ ตอบว่า

"อยู่ในอกเสื้อเจ้านั้น"

หลงซึ่งใช้มือสั่นเทาคลำไปตามหน้าอกของศพ ล้วงหมั่นโถว
แข็งโป๊กครึ่งลูกนั้นออกมา มันเหม่อมองอยู่ครึ่งค่อนวัน แล้วจู่ๆ ก็จิ้ม
หมั่นโถวลงไปในกองเลือด ถามว่า

"จิ้มเลือดก็ทำให้นุ่มลงได้ใช่หรือไม่"

ไม่มีผู้ใดตอบ ยิ่งเมื่อเห็นมันยัดหมั่นโถวที่จิ้มเลือดจนชุ่มเข้าปาก
เคี้ยวก็พากันเงยบกริบหุดศีรษะเป็นนหน้าหนีด้วยความหวาดกลัว
บางคนยังบังเกิดความคิดแปลกๆ ขึ้นว่าในโลกที่มีแต่ความโหดร้ายและ
กลืนควาเลือดอยู่ทุกหนแห่ง การติดสอยห้อยตามคนสติฟั่นเฟือนแบบนี้
ไม่แน่ว่าอาจจะทำให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นก็ได้

เพียงแต่พวกมันไม่รู้ว่าขอทานสติฟั่นเฟือนคนนี้ก็เคยมีศักดิ์ฐานะ
สูงส่งเป็นถึงองค์ชายมาก่อน ดั่งนั้นต่อให้วันหน้ามันจะยิ่งใหญ่จนได้
กลายเป็นเจ้าแห่งขอทาน พวกมันยังจะคาดหมายอะไรได้มากไปกว่า
หมั่นโถวจิ้มเลือดอีกหรือ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)